

gens Bedkommende er blevet saa stort derved, at Regjeringen paa egen Haand, trods den daarlige finansielle Status, har vovet at udgive saa Meget, hvortil den i alt Fald savnede formel Berettigelse. — Med Hensyn til de enkelte Bevillingsposter har jeg ikke videre at bemærke. Kun skal jeg fremhæve, at jeg af § 2 seer, at der til Skovvesenet forlanges yderligere og ikke saa ganske ubetydelige Udgifter, hvilket naturligvis ikke kan Andet end henlede Opmærksomheden paa, om det ikke er rigtigt, at Staten efterhånden stiller sig af med disse Skove. Det er vel muligt, at der er noget Overdrevet i den Beregning, at 14 Millioner Rbd., der stikke i Skovene, ingen Rente svare paa Grund af, at Driftsomkostningerne ere saa store, men der ligger dog vistnok ialfald meget Sandt til Grund herfor. Endvidere seer jeg, at heller ikke vore lærde Institutioner have kunnet hjælpe sig med, hvad der var bevilget. Jeg har stor Frygt for, at det ikke altid gaaer til med den fornødne Sparommelighed ved disse Institutioner, ligesom jeg overhovedet troer, at det er Befolkningens Duffe, at der i denne Sag maa komme et Grundlag tilstede, som kan staffe os betydelige Bessparelser, men dog paa den anden Side en langt større Udvikling og Oplysning blandt den menige Befolkning. — Til Slutning skal jeg kun udtale, at det vilde være godt, om Regjeringen kunde finde en anden Udvei til at staffe Penge tilveie end ved at udskrive dem af Skatteborgernes Lommer eller ved at udstede disse mange Millioner til store Renter, og det er mit Haab, at et saadant Grundlag vil kunne findes.

J. J. Christensen: Det erede Medlem, der nu fatte sig, hentydede til Udtalelser, der forleden Dag skulde være faldne fra et Par Medlemmer. Jeg er det ene af disse to Medlemmer. Jeg udtalte ganske vist forleden Dag, at forsaavidt min Erfaring til Folkstemningen har kunnet strække sig, da har Stemningen været gunstig for den nuværende Regjerings politiske Holdning. Denne min Udtalelse var imidlertid ikke beregnet paa at skulle gjælde Andet end den Omstæn-

dighed, at Regjeringen havde holdt os udenfor Krigen. Hvad forøvrigt Regjeringen angaaer, da har jeg ikke forleden Dag — ligesaa lidt som jeg vil det idag — villet udtale nogenformelt enten Tillid eller Mistillid. Kun skal jeg endnu indrømme, at den nuværende Regjering har, som det forekommer mig, Fortjenester af at have givet meget omstændelige Oplysninger, navnlig med Hensyn til Finantsloven, ligesom jeg ogsaa villig skal erkjende, at den har udfoldet en vistnok temmelig storartet Virksomhed mellem sidste Sessions Slutning og den nuværende Samlings Begyndelse.

Soyer-Møller: Der er et Par Bemærkninger, jeg vil tillade mig at gøre, navnlig med Hensyn til to Punkter under Kirke- og Underviisningsministeriet, og den første af dem angaaer Statens Kirker. Jeg har ikke kunnet finde, hvorledes disse egentlig svare Regning, men det er heller ikke det, hvorpaa jeg her vil lægge nogen Vægt, thi jeg har den fulde Overbeviisning, at Regjeringen gaaer ud fra det Princip, at den vil stille sig af med Kirkerne saa hurtig, som det vel er muligt. Jeg har ligeledes den Overbeviisning, at Regjeringen med Hensyn til Kjøbet af Kirkerne allerførst henvender sig til Tiendehyerne, og at den, først naar disse ikke have villet gaae ind paa de Betingelser, der ere stillede, er gaaet til andre Kjøbere. Jeg skal slet ikke lægge nogen Vægt paa, hvad der maa sees for Mange kan synes underligt, at det saaledes med Hensyn til de 6 Kirker, der tilhøre Seminariefonden, ifjor hed, at der var „indledet Underhandlinger“, men at disse ikke havde ledet til noget Resultat, ligesom det ogsaa hedder taar, at de samme Underhandlinger ere fortsatte, men ikke tilendbragte; thi jeg veed overordentlig godt, hvor vanskeligt det er at faae mange Hoveder under een Hat, og hvormeget lettere det er at underhandle og at komme til et Resultat med een Kjøber. Jeg gaaer altsaa ud fra den Forudsætning, at Regjeringen bestandig først henvender sig til Tiendehyerne, idet jeg nemlig anseer det for et stort Gode, at disse komme i Besiddelse af deres Kirker, om ikke